

La Quera és una festa

DIVENDRES TRETZE de setembre. Nou del vespre. Cafè del Teatre, Lleida. **La Quera** celebra la seva festa d'aniversari. Aparteu les criatures. Només entrar, a la taula del fons, diviso el mestre Paubody. Me n'hi vaig directe. Ens abracem i m'etziba que el meu aspecte és una barreja de Rabin-dranath Tagore i George Harrison. Li contesto que tant de bo tingués alguna cosa d'ells. En Dutton porta barret i pantalons vermells. És l'últim dandi patafísic de Lleida. La Núria, la principal veu femenina de **La Quera**, em regala una rialla. També encaixo la mà a en Jordi Gort, que du barretina, barba blanca i sembla sortit d'un dels seus planetes estel·lars. Assegut amb tots ells hi ha, vestit de negre intel·lectual, el Massana, no el maqui, sinó un altre Massana molt més temut per aquestes contrades. Envoltat de tant talent, m'escapo a la barra a buscar una rossa que m'inspiri.

I allà trobo la rossa que m'inspira. No és damunt de la barra, sinó darrere, i és russa... M'adono que al costat hi tinc Lo Pardal Roquer, un dels millors compositors de Ponent. Ens saludem i m'afirma que més tard tocarà "Som de l'oest" (lo nostre himne). Amb aquestes que també apareix el Gasion, l'ex Fill del Mestre. M'explica que ara ha de fer de carter, però que continua tocant, resistint. Sempre que l'escolto penso en l'immens Nick Drake... Me'n vaig als serveis i allà coincideixo amb l'artista que completa el so més representatiu de les terres de Ponent: el gran Xavier Baró. Pixant em comenta que traurà un nou disc, de cara a la primavera. Tot i la meva insistència, no vol desvellar més secrets. Només

m'avança, amb aires de Dylan, que el treball serà "controvertit". A fora són dos quarts de deu, i el vistós presentador, Oriol Pascual, anuncia que les actuacions de la Festa de **La Quera** comencen. Un reguitzell molt variat d'artistes lleidatans (lo bo i milloret de cada casa) pujaran durant la nit a l'escenari del Cafè per la causa "queraira": des de Naked As We Came, The Cronikals, Lauzeta, Boira de Faso, Ona Bossa, Alma Dominguez, Dj. Zenix, passant pel reggae d'autor d'Aluspear, fins al rap d'Odin Borlansa.

Mentrestant, el Matías, el crack de La Querateca, balla amb les dues nenes més guapes del Cafè, l'Esther i la Lluna.

L'Eulàlia em ve a saludar amb un "Hola Matías". A mig concert, ella, al costat de l'Echaz i l'Ermengol puguen a l'escenari. Són uns herois. Ningú donava ni un ral per **La Quera**, i mira'ls, allà dalt, vencedors, amb la revista resistint al carrer. El primer que fa el Pau és alertar que no s'hagi previst cap dispositiu de seguretat, entre tanta contracultura concentrada en un mateix espai...

La música continua i comparteixo nit amb col·laboradors de **La Quera** i millors persones com el company Rafael Baig o l'erudit Ramon Camats. Però no hi som tots, trobo a faltar El Maya, i el més buscat: l'Ager Sedetanus, entre d'altres "queros" no presents. La recta final de les actuacions, al voltant de la mitjanit, es reserva per Gasion (que broda "Qualsevol nit pot sortir el sol", de Sisa) i Baró, que renya el teòric públic *underground* per no haver escoltat amb prou atenció el seu amic, mentre desitja "llarga vida a **La Quera!**".

Alma Domínguez

Aluspear

Quan la festa es va acabant, el coordinador d'aquesta santa revista, acompanyat (el molt espavilat) de l'Airun i el seu poder de persuasió, se m'apropen amb una rialla: "Podries fer una crònica de la nit, no?" M'agafen d'imprevist, dubto, vacil·lo, penso que no recordaré res per escriure... Però giro el cap i em trobo amb una mirada bestial des de l'est de la barra. És llavors quan els contesto somrient: "Sí, sí, i tant, cap problema." 🐼